

GÓLYA JÁNOS

Egy bronz és más semmi!

Beszámoló a XX. Nemzetközi Fakitermelő Versenyről

A világ különböző országaiban sokféle fakitermelő és favágó versenyt, illetve showt rendeztek és rendeznek ma is. Az öt versenyszámból álló, mára világversenynek keresztelt motorfűrész versenyek elindítója azonban Magyarország volt, 1970-ben. Eddig az alábbi országok rendeztek Nemzetközi Fakitermelő Versenyt:

I. 1970 Magyarország XI. 1981 Lengyelország

II. 1971 Jugoszlávia XII. 1982 Magyarország

III. 1972 Magyarország XIII. 1983 Finnország

IV. 1973 Románia XIV. 1984 Svédország

V. 1974 Norvégia XV. 1986. Csehszlovákia

VI. 1975 Szovjetunió XVI. 1987 Norvégia

VII. 1976 Bulgária XVII. 1989 Dánia

VIII. 1977 Finnország XVIII. 1991 Szovjetunió

IX. 1978 Csehszlovákia XIX. 1993 Svájc

X. 1980 Norvégia XX. 1994 Románia
Megjegyzés: 1970-ben, a magyarországi versenyt követően, Jugoszláviában is rendeztek egy második versengést.

A motorfűrész erdei munkások XX. nemzetközi versenyét Románia rendezte a Brassó melletti Poianában, 1994. szeptember 12-17. között.

A magyar fakitermelő válogatott összetétele a következő volt:

Kollár István (ErdőSzöv vállalkozó, Solt), Kozák András (vállalkozó, Hajdúdorog), Roznik László (vállalkozó, Isaszeg), Kontra László technikai vezető (szakoktató, Erdészeti Szakközépiskola, Mátrafüred) és Gólya János csapatvezető (kutató, ERTI, Sopron). A csapat felkészülésének (háromszor egyhetes edzés Sopronban), ruházódásának és kiutazásának költségeit a Fakitermelési Munkakultúra Alapítvány fedezte. A versenyzők motorfűrészzeit, eszközeit és védőfelszerelését a Husqvarna cég biztosította.

A Husqvarna cég, a felkészülés elősegítése érdekében anyagi támogatást is nyújtott az alapítványnak.

Csapatverseny

1. Ausztria 4945 pont 12. Nagy-Britannia 4593 pont

2. Svédország 4918 pont 13. Lengyelország 4518 pont

3. Németország 4911 pont 14. Svájc 4439 pont

4. Románia I. 4889 pont 15. Dánia 4386 pont

5. Finnország 4872 pont 16. Hollandia 4128 pont

6. Norvégia 4826 pont 17. Lettország 4089 pont

7. Csehország 4818 pont 18. Oroszország 4000 pont

8. Magyarország 4815 pont 97,4% 19. Belgium 3445 pont

9. Szlovákia 4717 pont 20. Litvánia 3161 pont

10. Románia II. 4649 pont 21. Olaszország 2974 pont

11. Liechtenstein 4645 pont 22. Belorusszia 2396 pont

Egyéni összetett verseny

1. Babata, Vasile Románia I. 1762 pont

2. Rask, Bengt Svédország 1760 pont

3. Lehtikoinen, Alpo Finnország 1724 pont

...
5. Kollár István Magyarország 1683 pont 95,5%

30. Roznik László Magyarország 1576 pont 89,4%

34. Kozák András Magyarország 1556 pont 88,3%

Megjegyzés: A magyar versenyzők pontszámát követő %-érték a versenyző helyzetét mutatja az első helyezett pontszámának százalékában.

Döntés

3. Roznik László Magyarország 625 pont 95,9%

4. Kollár István Magyarország 624 pont 95,7%

...
34. Kozák András Magyarország 541 pont 83,0%

Gallyazás

...
7. Kollár István Magyarország 405 pont 97,8%

27. Roznik László Magyarország 388 pont 93,7%

31. Kozák András Magyarország 382 pont 92,3%

Szerelés

...
27. Roznik László Magyarország 83 pont 87,4%

32. Kozák András Magyarország 81 pont 85,3%

48. Kollár István Magyarország 74 pont 77,9%

Kombinált darabolás

...
30. Roznik László Magyarország 137 pont 77,8%

35. Kollár István Magyarország 131 pont 74,4%

43. Kozák András Magyarország 110 pont 62,5%

Lánckímélő darabolás

...
21. Kollár István Magyarország 449 pont 95,9%

35. Kozák András Magyarország 442 pont 94,4%

57. Roznik László Magyarország 343 pont 73,3%

Értékelés

A legfontosabb tapasztalat (mint évek óta mindig), hogy a verseny egyre inkább sportjellegűvé válik, az eredmények egyre szorosabbak.

Ezt mutatja, hogy 97,4%-os csapateredmény csak a 8. helyhez volt elegendő, hogy gallyazásnál 92,3%-kal csak a 31. helyet, lánckímélő darabolásnál pedig 94,4%-kal csak a 35. helyet lehetett elérni.

A magyar csapat – hosszú évek óta – ismét régi hírnevéhez méltón kezdte a szereplést. A döntést követően az első helyen álltunk. Ugyanez volt a helyzet a gallyazást követő, majd pedig a szerelést követő

Roznik Lászlónak ékelnie kellett

összesítésben is. A kombinált darabolás után visszacsúszunk a negyedik helyre, majd a lánckímélő darabolás után a nyolcadikra. Így aztán ismét „magyarázni kell a bizonyítványt”. Az okok egyike, hogy amíg versenyzőink az első három versenyszámban – a csapatvezetés utasításának megfelelően – a jó csapateredmény érdekében fegyelmезetten dolgoztak, az utolsó versenyszámban a fölösleges kockázatot vállalva, „elvitte” a csapateredményt.

A másik, sajnos nehéz szívvel, de mindenképpen megemlítenél ok, a rendező ország által biztosított bemérő emberek „nem teljes pártatlansága”. Nem lenne tisztességes ennek felemlítése, ha csak minket érintett volna a dolog, azért hivatkozunk rá, mert nagyon sok csapat panaszkodott a verseny során, és azt követően hasonló „apróságokra”.

A bemérő csoport (román információk szerint) a verseny megkezdésekor ismerkedett meg a mérési módszerekkel és eszközökkel. A döntésnél egyik versenyzőnk esetében a fahibákat is bemérték a törési lécs méretébe, másik versenyzőnk pedig védőfelszerelés (sisak, arcvédő, fültok, kesztyű, vágásbetét, védőlábbeli) hiányát jegyzőkönyvezték, jóllehet versenyzőnk teljes védőfelszerelésben versenyzett. Ezeket azonban – óvásunkat követően – a nemzetközi zsűri korrigálta. Ugyancsak a döntésnél, az utolsó versenyzők (köztük a győztes román versenyző is) szürkületben, illetve sötétedéskor kerültek sorra. Az utolsó méréseket traktorfényező fényénél végezték.

Viszonylag egyszerű, így csaknem „félremérhető” volt a gallyazás és a szerelés versenyszám. Nem mondható el ez a darabolásokról, ahol a darabolóvágás hossztenegelyre való merőlegességének négy, illetve három mérési adatát sokszor csak a román bemérők „bemondása” alapján jegyzőkönyvezték a nemzetközi bírók. Így fordulhatott elő, hogy a darabolóvágás szemben lévő oldalainál 0°10', illetve 3°10' szögeltérést mértek a 90°-tól. Ez fizikailag nagyon nehezen képzelhető el, tekintettel arra, hogy a vezetőlemez egyenes. Ide tartozik az is, hogy míg egyik versenyzőnk – a lánckímélő darabolásnál helye-

lenül kiékelten elmozdulása miatt – őt utasították a versenyszám megismétlésére, másik versenyzőnké, ugyanilyen rönkelmozdulás után nem engedélyezték az ismétlést. Ez a versenyzőnk az elmozduló rönknél belekarcolt a padlóba, így több mint 100 pontot veszített. Óvásunkat, többszöri újrátárgyalás után – tragikomikus érvelések előhozatalával – a nemzetközi zsűri, az eredményhirdetés előtti utolsó pillanatban elutasította.

Végül egy „apró” formai hibáról: A Nemzetközi Fakitermelő Verseny számára Magyarország évekkel ezelőtt egy kék-fehér-kék versenyzászlót adományozott. Miután a verseny színhelyén a zászlók tömkelege lengedezett, de ez a hivatalos versenyzászló sehol nem látszott, megkérdeztük az elmúlt versenyt rendező svájciakat, magukkal hozták-e a zászlót. Az igenlő válasz után, tolmácsunk segítségével, a rendezőknél érdeklődtünk a zászlóról. Ezt követően előhozták a zászlót, és – mint egy száradó ruhadarabot – kiterítették a versenypálya körüli kerítésre.

Versenyzőink egyéni értékelésénél a következők mondhatók el:

Kollár István:

A csapat legmegbízhatóbb, legjobb versenyzője volt, amint azt egyéni összetettben elért 5. helyezése is mutatja.

Kozák András:

Szinte minden versenyszámban a mezőny közepén helyezkedett el.

Roznik László:

Régóta a magyar fakitermelő válogatottnak „ásza”, az 1972-77 között szerepelt Varga István mögött a mindenkor második legnagyobb éremgyűjtő, így az ő szereplésében szinte mindig „minden lehetőség” benne van.

Az óvástól függetlenül képességeihez mérten gyengének mondható a szereplése, és kritizálható (az objektív hátráltató körülmények ellenére) a lánckímélő darabolásnál mutatott kockázatos hajlama, amely a csapaterdek ellen hatott. Az utóbbi három nemzetközi versenyen a lánckímélő darabolása mindig tragikusan sikerült, és ez fegyelmезetlenségre vall. Egyértelműen dicsérendő azonban a döntésben szerzett bronzérme.

Roznik László gallyazása

Következtetések

A Nemzetközi Fakitermelő Versenyre minden ország legjobb tudása és lehetőségei szerint készül. Fontos lenne ezért nagyobb figyelmet fordítani az azonos versenyzési feltételek biztosítására, mert egy slendrián mérés, illetve előkészítési hiányosság (rönkelmozdulás) a versenyzők és a csapatok eredményét is nagyban befolyásolhatja. Nem szerencsés, ha egy verseny úgy zárul, hogy a résztvevők többsége (jogos vagy képzelt hibákat felemlítve), zúgolódással távozik a helyszínről.

Az utóbbi időben egyre inkább „titokzatos” vált az eredmények bemérése. Sem a csapatvezető, sem a versenyző nem nézheti, hogy milyen méreteket írnak be a jegyzőkönyvbe. Ugyanakkor a méréseket nem a nemzetközi bírók, hanem a rendező ország bemérői végzik. Ez abban az esetben is lehetőséget ad a gyanúvárra, ha tökéletesen korrekt a mérés. Különösen így van ez, amikor elfogultság is feltételezhető. A rengeteg óvás megelőzhető lenne, ha a szakmát jól ismerő nemzetközi bírók (akiket a csapatok technikai vezetői közül sorolnak) végeznék a méréseket, és azok nyilvánosak lennének. Jelenleg egyedül az időt ellenőrizheti a versenypálya kívül a szakvezető, a többi esetben csak a rendezők által biztosított tolmács információira hagyatkozhat az esetleges óvás megtételekor. Itt említenél meg, hogy hosszú idő óta először, rendkívül készséges, jóakarató tolmács jutott a magyar csapatnak Mosolygó József úr személyében.

A nemzetközi szervező bizottság (zsűri) egyre kevésbé áll a helyzet magaslatán. Az óvások kezelését sokszor nem szakmai megalapozottsággal végzik, és szerepük mindinkább protokolláris jellegűvé válik. Ugyanakkor magukhoz vonnak olyan döntéseket, amelyeket célszerűbb lenne a résztvevő országok csapatvezetőinek szavazataival meghozni. Így pl. éles vita alakult ki arról, hogy ezentűl évente vagy kétfévente legyenek-e versenyek. Úgy gondoljuk, ez tipikusan olyan téma, ami a résztvevő országok anyagi teherbíró képességének függvénye. A technikai értekezleten azonban, ahol több ország is a szavazást javasolta, úgy intézték el a dolgot, hogy szavazás helyett minden országtól írásbeli javaslatot kértek, majd a kérdést elnapolták. Ugyanakkor a verseny utolsó napján kiosztott szórólapokból és baráti információkból tudták meg a csapatvezetők, hogy a következő versenyt 1995. június 28.–július 2. között Finnország rendezzi, Savonlinnában, az utána következőt pedig 1996. május 8.–12. között Németország, Oberhofban.

A magyar csapatnak egyelőre komoly anyagi gondjai vannak, így a további részvétel a Fakitermelési Munkakultúra Alapítványhoz érkező támogatások függvénye.

Várjuk tehát a támogatók szíves adományait. A Fakitermelési Munkakultúra Alapítvány címe: 9400 Sopron, Roth Gy. u. 3. Tel/Fax: 99/320-010. Számlaszáma: Agrobank Sopron 339-98918/0211-8005.

*Összeállította:
Gólya János csapatvezető*

A szerelmes százszorszép

Nyár volt. Dús illatú,
izzó virágszőnyegű rét.
Harsogott az Élet színben,
pompában szertesét.
Langyos szellő sodort
illatot, virágport tova:
zúmmogott szorgos
dongók,
és fürgé méhek potroha.
Hordták, vitték a fél-életet
a kinyílt virágok között.
A legszebb a fátyolködű
napsugárcsókós réten
a százszorszép volt
egy vadrózsabokor tövében.
Szépség, illat. Jött is
törékeny
lábával buzgón bókoló
szűrő-szívó szájjal
minden virágot csókoló
szájával új életet gyűjtő
keverő, csikosinges darázs.
Mindenszirmot átkutatott
hogymeg teljes legyen a varázs.
A rózsza örült mert
bíbor bimbója szirma
az életért volt
reggeltől estig vágyakozón
nyitva.
Látta ezt árnya alatt a kis
százszorszép, nem
egyszer... százszor.
Ezért hívta magát
ennyiszor:
százszor! szépnek a bátor.
Mert százszorszép volt ő
nemcsak nevében: valóban
csókolta volna lepkehad
szirmát odaadóan.
Csókolta őt a hajnal,
mert ő sem akarta
hogy illatát a harmat
cseppjében feloldja.
Küldte sugarát, hogy
egyszerre
ébredjen virág, dermedt
lepke...
kik ősidőktől egymásnak
voltak teremtvé.
A százszorszép pompázott,
de várni nem volt kedve
hogy kéklő szirmait a lepke
magától keresse.
Ezért hát megszólalt:
„gyere-gyere...”, sürgött
nevetve...
hangját egy délceg tehén
észrevette
és úgy, ahogy volt...
lelegette.

Pápai Gábor

Karácsonyi gondolatok

– 1994 –

Ötven éve történt...

Édesanyám fiatalon, korán megözvegyült – három kis gyermekével – és csak igen csekély kegydíjat kapott. Igazából a létminimum határán – inkább alatta – éltünk...

Még jobban nehezítette az életet, hogy akkor már az utolsó háborús év volt – s az oroszok már közeledtek városunkhoz –, az ellátás nehézkes, mondhatnám rossz volt.

Van egy magyar közmondás: „Szegény embert még az ág is húzza.” S ennek igazsága a háborús években még jobban beigazolódott, hiszen tartalékról az özvegy nem tudott gondoskodni. Máról holnapra éltünk, húst már hónapok óta nem láttunk, s a kenyérellátás is akadozott.

Karácsony napja közeledett. A teljes kilátástalanságban, a gyűlölet viharában a szeretet ünnepére várakoztunk. Állandóan éhesek voltunk, s reményünk sem volt az emberibb, a jobb jövőre. Kábák és apatikusok voltunk: csak így lehetett az életet kibírni...

Karácsony reggelén, ahogy édesanyám kibotorkált a konyhaajtón, megbotlott valamiben. Nem akart hinni a szemének: egy fácánkakas volt! ... Egy szépen meglőtt, gyönyörű fácánkakas,

díszes, „ünnepi” tollazatban, ragyogó ünnepi vacsorát ígérve...

Anyánk felnézett az égbe, s hálátelt szívvel, teljes meggyőződéssel suttagta: Gyermekeim, ezt apátok küldte az égből!

Mi, a gyerekek természetesen ezt elhittük. Úgy voltunk nevelve, hogy szüleink szava igaz és szent. Egyébként a város közepén éltünk, a fácánt csak képről s az elbeszélésekből „ismertük”. Valahogy a fácánkakas a szép és boldog békeidők jelképeként élt bennünk, s még „abban” az időben is a ritka, igazi csemege, a delikateszbéd megtestesítője volt.

Határtalanná nőtt bennünk az öröm, s a hit apánk jóságában: hiszen ő még a másvilágról is segíteni tudott rajtunk – és segített is!

Mindez csodálatos volt és természetesnek tűnt... Egy biztos: felejtetlenné tette az 1944-es karácsonyestét, amikor is kis családunk együtt ünnepelte a kis Jézus születését, s ismét feltámadt bennünk a remény, hogy eljön még a béke áldott ideje, lesz még jobb, emberibb életünk!

Hajdú István

Pilisszentlászló az ötvenes évek végén még háborítatlanul élte az évszázadokon át megszokott életét.

Korabeli feljegyzések szerint „tót falu, magas hegyektől kerítve, mély völgyben. Kevés szántóföldje sovány, köves, s fő kincse erdejében áll.”

A hozzávetőleg ötszáz lélekszámú lakos így-úgy, de az erdőből élt az ötvenes évek végén is. Favágók, fuvarosok, kővágók, mohaszedők... A kocsmáros is, hiszen az erdőn megkeresett forintok egy része a csaposhoz vándorolt. Gyakornokságom idején élt a faluban egy Sztahulyák Frigyes nevű fényképész. Valahogy kilógott a sorból. Fényképész...

Néhány esküvő, igazolványkép egy évben, semmi több. Ebből Pilisszentlászlón nem lehetett megélni, különösen két kamasz leánygyermekkel. Nem is tudtuk, hogy hogyan került oda Sztahulyák mester. Ifjúkori botlásának következményét becsületesen vállalva kötődött a faluhoz, vagy az ötvenes évek elején a fővárosi üldözött iparosok sorsa sodorta ide... ki tudja? Néhanapján segéderdészi teendőket vállalt. Ezzel egészítette ki szűkös keresetét.

Bárhova is ment, nem hagyta otthon jó kétméteres, bunkós végű mogyorófa botját. Mint valami püspök indult el a hegyekbe, átvételhez, becsléshez, segédkezni, vagy az istentelenül káromkodó, ökrösfogattal közelítő tót atyafiak bérjegyzékéhez a teljesítményeket felvenni.

Nem tudtuk mire vélni, hogy botjával csak úgy mentében odapiszkál minden kőnek, vakondtúrásnak. Mint ha folyton keresne valamit.

Sokat sürgölődtünk háza körül – mindenféle ürüggyel – abban bizakodván, hogy két lánya közül a szebbik jön megtudakolni jöttünk okát. Többnyire azonban Frici bácsi nyitott ajtót újabb megbízatásban reménykedve. De szívesen jött anélkül is. Egyszer gombázásból jövet találkoztunk. Leültünk egy odvas tölgy tövébe és fény derült a bot titkára. Alig pár hete, hogy Pilisszentlászlóra költözött, munkát kapott az erdőn. Vele volt az akkor még frissen vágott botja. Piszkálgatott egy vakondtúrás-félét és egy Napóleon aranyat talált. Azóta is valami kényszer folytán bökdösött mindent, ami útjába került.

Frici bácsi néhanapján vállára vette lemezes, fatokos fényképezőgépét, és fotózta az erdőt, saját örömére. Elkí-

sérte útjaira a falu szélén lakó teknővájó cigány tíz év körüli fiúgyermeké, aki nagy lelkesedéssel cipelte a szerkezethez tartozó nehéz faállványt. Ki tudja miről beszélgettek ilyenkor, de tény, hogy jól megvoltak egymással.

Frici bácsi Jézuskája

Frici bácsi nagyon készült Karácsonyra. Mindenféle erdei csodabogyót, gubacsot, tobozt gyűjtött, melyek alkalmasak voltak karácsonyfadísznek. Tehette, mert nagyon úgy nézett ki, hogy fekete karácsonyunk lesz, és így minden zegét, zugát átkutathatta a falu fölött húzó domboknak.

Hanem azután Karácsony napjára az éjszakai nagy viharral leesett vagy húsz centi hó. Frici bácsi fogta felszerelését és elindult fényképezni az új ruhába öltözött erdő. Hívta volna kis barátját is, de az már napokkal előbb elment Pilismarótra valamelyik komájukhoz. Állítólag a dunaparti nyárból készült jóféle fateknőért ment, melyből disznóvágások idején soha nem volt elég. Frici bá nem szólt sem-

mit, csak a bajsza alatt dörmögött valamit, hogy éppen most, ebben a hóban maradt magára.

A kristálytisza levegő és a ragyogó napfény fotós szemének tetsző látványt varázsolt elé. Délre elhasználta a féltve őrzött készletéből magára vitt filmlemezeket, de azért csak megállt egy-egy erdőrészlet vagy havas fa előtt, és a keresőben hosszasan komponálta a képet.

Kifáradt. A szokatlan nagy hóban egyre nehezebben szedte a lábát. Egy útkanyarban megállt szusszanni egyet. Botjára támaszkodva nagyokat fújta. Élvezte, ahogy lehelete köddé válik a levegőben. Az árokban feltűnően szabályos hókupacot vett észre. Úgy nézett ki, mint egy kisebb fajta sírhalom. Botjával felé bökött. Kongó hang jelezte, hogy valami szokatlant ért a bot vége. Önkéntelenül is a Napóleon arany jutott eszébe és nagy izgalommal egyre erőteljesebben kopogtatott a hó alá. Aztán lehajolt és lyukas ujjú kesztyűjével kezdte kotorászni a havat. Megmunkált faféle körvonalaí tüntek elő. Lázasan kapart tovább, mígnem rájött, hogy egy lefordított teknőt bontogat. Felemelte, és döbbenet láttá, hogy alatta összekuporodva fekszik állványcipelő kis barátja. Még volt benne élet.

Pápai Gábor

Néhány szó a süncincor védelmére

Régi szokásom az, ha gondokkal téltve érkezem haza, hogy Móra Ferenc írásait veszem kézbe, vagy újabban Varga Domokos könyveinek valamelyikét. Ezek a gyógyír, mert veretes, szép mondataik, meleg emberbaráti érzéseket sugárzó soraik mindig megnyugtatók és jó kedvre hangolnak. Így voltam a napokban is, amikor Varga Domokos, jeles erdőmérnök írónk „Kies Kiskunság, szeretett Szentmiklós” könyvét egyváltéban végigolvastam. Kecskeméten töltött évtizedeim emlékeit idézte ez a munka, örültem neki, érzelmi kötődésemet fokozta a Duna-Tisza közti tájhoz. S ha most a süncincor védelmében írok, az idézett könyvből megjelent elmarasztaló sorokat veszem célba.

A süncincor, más néven baracsi bogáncs (a honosító kunbaracsi földbirtokos nyomán) vagy hivatalos nevén *Cenchrus tribuloides* az 1936-os kiadású Jávorka-féle Kis növényhatározóban még nem szerepelt, azóta honosított, terjedt el immáron az adacsi homokoktól Kiskunhalasig mindenütt, ahol a homoktalajokat bolygatják, szántják. Még kecskeméti lakóházunk kertjében is volt belőle egy szál. Biztosan magam voltam a szállítója, vagy talán a ház másik lakója, a homokot ugyancsak erősen járó Kontra Laci kollégánk fuvarozta oda. Akárhogyan is, rohamosan terjed, ez szentigaz!

Nos, erről a fűféléről írja Varga Domokos: „A közönséges bogáncs meg a közismert koldustető inkább csak a harisnyánkban, a nadrágunk szárába ragad bele. A süncincor bevágja horgait a bőrünk alá, sőt ha teheti, még a lábujjaink közé is beférkőzik...” majd később egy homoki embert idézve ez áll: „Gyűjtenék én is vagy három zsák baracsi bogáncsot – mondta nekem mérgeben egy itteni öreg paraszt –, csak möghempörgethetném benne azt az urat! (Aki honosította – szerző megjegyzése.) De nem ruhástul ám, hanem ahogy az anyja világra hozta!”

Nos, ez a kártékony fűféle sok bosszúságot okoz, de bennem mégis a szífvós élni akarás jelképeként él, a mostoha, sanyarú viszonyokkal is megküzdni képes élelmesség példája. Hasonló, mint a helvéciai ember, aki a silány homokon ragyogó szőlőskertet telepített, vagy a félegyházi tanyavilág

háziasszonyai, akik kora tavasszal főli-asátor alatt a hónapos korai retek termesztésének mesterei. De maradjunk tanult szakmánál. Hasonló ambíció hevítette a bugaci Horváth Laci barátomat, aki a Móra által az ástothalmi homokon még megcsodált „fenyvek” nyomán sokezer hektáron telepített sajátos módszerével szépen díszlő fenyveseket.

Hogy horgas tüskék vannak a süncincor termésén? Hát az is fontos, hogy megkapaszkodhassék és gondoskodhasson utódainak szüleinél kedvezőbb helyzetű meglepedéséről. Nem ugyanezt teszi a boróka is?

Csak hogy ő ragadós magot termel és aztán az alján tébláboló birka bundájába hullatja és azzal szállíttatja addig, amíg az első nagyobb eső a ragacsot kimosva a talajra teríti a magot. S ez bölcs dolog a borókától, mert a birka kisebb testű állat, körmeit csak annyira vágja bele a puha homokba, hogy a borókamag éppen a megfelelő mélységbe juthasson és ott kicsfrázzék, majd felcseperedjék.

A két növény között alig van különbség, hacsak az nem, hogy a süncincor engem, a homo sapiens kicsit elbizakodott és öntelt képviselőjét, győz le és fog be szolgálatába, míg a boróka az oktan juhhal cselekszi ugyanezt. Hát az előbbi mégis nagyobb dicsőség!

Írásom végére hagytam a csattanót: vagyis: magam sem szeretem a süncincort, de csak addig nem, amíg a magam fejével gondolkodom és nem hangolom rá magamat az ő hullámhosszára és nem próbálom a világot az ő szemével nézni. Ha ezt teszem, mindjárt másként fest a dolog! Ez a megvetett gyimgyom nagyon tudja, hogy kell ügyesen megélni a sivár körülmények között és jó leckét ad nekem: gondolni kell mások szándékaira is, mások bőrébe kell gondolatban bújnunk, ha cselekedeteik rugóit ismerni kívánjuk és az ő szemükkel kell néznünk a világ jelenségeit. Ha ezt megfogadjuk, kevesebb lesz az embertársainknak feleslegesen okozott bosszúság, kevesebb az önzés és a sok gonddal küszködő embernek több jó érzése születik.

Hát erre is megtanít a süncincor, ezért tartom derék homoki polgárnak!

Dr. Szodfridt István

A magánerdők eredményes üzemeltetési irányelveit keresik a volt NDK területén is. Különös gondot okoz ez az Északnémet Alföldön, ahol az erdeifenyő gazdasági eredménye rendkívül alacsony. Valamivel jobb a bükk, de átlagosan legjobbnak mutatkozik a tölgy esetében. Jó termőhelyen túltesz rajta a hegyjuhar, de már közepes viszonyok között lemarad tőle. Üzemeltetési tekintetben a magánerdő jobb boldogulását ígéri: az üzemterület nagyobbítása, a tevékenységi kör bővítése, a termelvények értékének növelése és mező-erdőgazdasági kapcsolt üzemek alakítása.

Az üzemterület nagyobbításának legkézenfekvőbb módja a társulás, de lehet ez bérlet, vásárlás is. A tevékenységi kör kiszélesítésére alkalmas szolgáltatás a szaktanácsadás lehet, míg a termékek értékesebbé tételét a feldolgozás fokozása (fűrészüzem) szolgálhatja. A mező-erdőgazdaság kapcsolt üzeme az egyéni birtokos számára lehet előnyös.

(DW 1994. 9. Ref.: Jérôme R.)

Tisztelt Olvasó!

A Szerkesztőbizottság abban a reményben állította össze a decemberi lapszámot, hogy a maga módján egy kis karácsonyi meglepetést nyújt át Önöknek.

Elképzelésünk szerint ezzel a megváltozott arculattal jelenhet meg a januári szám is. Reményeink szerint így feleltethetjük a kényeszerűen szükséges lapáremelést.

Ahhoz azonban, hogy e szerény színvonalemelkedést tartani tudjuk, szükségünk van a jelenlegi olvasók további előfizetési támogatására, valamint szerzőink további termékeny írásaira.

Kérjük, írják meg véleményüket az új arculatról, és valamennyi, a lappal kapcsolatos véleményükről, elvárásukról.

A Szerkesztőbizottság